

ningen har stillet sig paa et noget andet Standpunkt, idet han dér neppe nok vil anerkende de nuværende sønderjydske Rigsdagsmænd paa Tinge som kompetente til at tage Stilling til de kirkelige Love, saaledes som de har foreligget for det høje Ting. Jeg synes, at dér her er en Mangel paa Logik og Konsekvens i det ærede Medlems Optræden. For øvrigt maa jeg maaske minde det ærede Medlem om, at meget af den Modstand, der er rejst mod de kirkelige Love; er rejst paa Grundlag af Petitioner, Resolutioner og Møder o. s. v., hvorigennem man har ment at kunne lægge et Pres paa Rigsdagsmedlemmerne. Saa ogsaa ad den Vej er det anerkendt, at andre end netop Rigsdagsmænd under den foreliggende Situation har Lov til at tale med om det, der skal vedtages paa Tinge.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg har aldeles ikke bestridt de sønderjydske Rigsdagsmænds Competence til at træffe Afgørelse om Lovforslag, der har været fremme. Den siddende Rigsdag har efter Grundloven altid Competence, ogsaa Competence til at gennemføre store Lovforslag, som der er Uenighed om i Befolkningen; selv om de ikke har været drøftet ved Valgene, vil Rigsdagen altid kunne gøre det. Der kan opstaa Strid, som vi nu har det f. Eks. med Militærlovene, om, hvorvidt man bør høre eller ikke høre Vælgerne i et Spørgsmaal, som ikke har været drøftet, men Rigsdagens lovlige Competence er altid til Stede. Et andet er, om man mener, at Vælgerne kunde ønske, at Rigsdagen ved Nyvalg blev fornyet, inden den traf Afgørelse i et eller andet Spørgsmaal.

Nu sagde den højtærede Ordfører, at Befolkningen paa andre Maader end gennem den lovgivende Forsamling kunde tale med. Det er ganske sandt. Men det er noget helt andet end det, Talen var om, naar den højtærede Kirkeminister siger, at man vil forhandle med andre offentlige Myndigheder, med Amtsråd, Sogneraad, Menighedsraad. Jå vel, forhandle, lade sig vejlede, lade sig retlede, belære af lokale Organer angaaende lokale Spørgsmaal — hvem vil ikke det? Det vil vi vel alle sammen. Men det, som jeg polemiserede imod, og som var det, den ærede Ordfører udtalte, var, at der ikke kunde træffes en Afgørelse her, hvis den ikke var i Overensstemmelse med Befolkningen i den paagældende Landsdel. Overensstemmelse forudsætter Tilslutning derfra, og naar man kræver Overensstemmelse, kan Forandring ikke finde Sted, medmindre

Tilslutning foreligger; ved at nægte sin Tilslutning kan man altsaa hindre en Omdannelse. Det er dette, jeg har vendt mig imod og karakteriseret som et fejlt Princip at slaa fast for en lovgivende Forsamling og for en Administration, thi det vil i Praksis i de allerfleste Tilfælde hindre en Omlægning af Embeder, Retskredse, Bispeembeder, Dommerembeder o. s. v., en Omlægning, som lægges efter en Plan, der tager Hensyn til det hele, idet de lokale Ønsker aldrig ser ud over deres egen snævre Kreds. De har jo netop det som deres Opgave at varetage dens Interesser, medens man fra Administrationens og Rigsdagens Side skal varetage det heles Interesser. Derfor kan man ikke været bundet til Overensstemmelse, men maa nøjes med Forhandling, Raad og Vejledning fra Repræsentanterne for de lokale Interesser.

Dahl: Den højtærede Kirkeminister udtalte, at den af Mindretallet foreslaaede Ordning: at henlægge Sorø og Præstø Amter fra Sjællands Stift under Lolland-Falster Stift, ikke var saglig begrundet — han brugte ganske vist ikke det Ord, men sagde, at ved denne Henlæggelse vilde det alt for store Sjællands Stift ikke aflastes tilstrækkeligt. Derimod maa jeg bestemt protestere. Dette Forslag er netop fuldt ud saglig forsvaret, idet det vil aflaste Sjællands Stift i det Omfang, som er fornødent; Præstø og Sorø Amter udgør jo en væsentlig Del af Sjælland. Jeg ved godt, at hvis man lægger Folketallet til Grund for et Stifts Størrelse, vil den tilbageblevne Del af Sjællands Stift i Folketal, nemlig paa Grund af Københavns Tilstedeværelse, være langt større end de andre Stifter. Men det er ikke Folketallet, som i og for sig bør lægges til Grund her, thi Biskoppens Gerning i København lægger ikke i den Grad Beslag paa ham, som man skulde tro efter Folketallet at dømme. Det er ikke indenfor Københavns Omraade, at det store Arbejde ligger i administrativ Henseende med Præstegaarde, og hvad dertil hører, og ganske sikkert heller ikke med Kirker, og hvad dertil hører, for ikke at tale om det meget opslidende Arbejde med Visitationer og lange Rejser omkring i Landet og det, der i de senere Aar er kommet til med at skulle lede Præsteindstillingerne, naar Embeder er ledige — alt dette er langt lettere eller findes kun i ganske ringe Grad indenfor Københavns Omraade og ikke nær saa meget, som hvis Folketallet var spredt over et større Omraade. Jeg mener, at naar disse to Amter, Sorø og Præstø Amter,